

Mihai Eminescu:

Dorința

Poezia a apărut în *Convorbiri literare* la 1 septembrie, 1876. Prin atmosferă, tonalitate, sentimente, poezia aparține primei perioade de creație, primei etape a liricii erotice.

Poezia respectă momentele semnificative, specifice poeziilor erotice de tinerețe. Sentimentul dominant este dorința, materializată numai pe planul posibilului, al ipoteticului.

Verbele la viitor *ședeai-vei, or să-ți cadă* sugerează faptul că iubirea nu este o realitate ci o aspirație spre împlinire.

Prima strofă fixează cadrul natural și cuprinde chemarea iubitei în mijlocul naturii:

*Vin-o-n codru la izvorul,
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.*

Verbul la imperativ *vin-o* exprimă intensitatea chemării, a dorinței.

Cadrul natural se constituie numai din trei elemente, dar sugestive: *izvorul care tremură pe prund* (personificare), *prispa cea de brazde* (metaforă), *crengi plecate* (metonimie).

În următoarele trei strofe poetul exprimă așteptarea înfrigurată a iubitei, întâlnirea și jocul erotic:

*Fruntea albă cu părul galben
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsând pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...*

Începând cu strofa a doua se remarcă o succesiune de verbe la viitor și la conjunctiv prin care jocul erotic este proiectat în planul posibilului, al aspirației.

Tot prin aceste verbe se reconstituie un ritual al intimității.

Strofa următoare prezintă cufundarea într-o stare de reverie, de vis:

*Vom visa un vis fericit,
Îngâna-ne-vor c-un cânt.
Singuratece izvoare,
Blânda batere de vânt.*

Se remarcă în această strofă legătura strânsă dintre sentimentul iubirii și sentimentul naturii.

Eminescu folosește epitete puține, dar sugestive: *blânda batere de vânt, vis fericit, singuratece izvoare* (epitete tipic eminesciene).

Ultima strofă cuprinde desprinderea de realitate, când eul poetic trăiește sentimentul împlinirii prin iubire. Și în această strofă este prezentă consonanța (acordul) dintre starea sufletească a poetului și natura:

*Adormind de armonia
Codrului bătut de gânduri,
Flori de tei deasupra noastră*

Or să cadă rânduri-rânduri.

Interferența planului uman cu cel natural se realizează printr-o personificare cu valoare de metaforă: *adormind de armonia / codrului bătut de gânduri.*

Codrul bătut de gânduri introduce o notă meditativă, reflexivă, astfel codrul pare o ființă, care meditează asupra poveștii de iubire.

Ultima strofă sugerează veșnicia naturii și dorința omului de a găsi o cale de acces în eternitate, prin contemplație, prin trăirea sentimentului de iubire, în strânsă legătură cu sentimentul naturii.

Lexicul poetic este alcătuit din cuvinte și expresii obișnuite. Exprimarea poetică se caracterizează prin naturalețe și simplitate.

Ritmul este trohaic, iar măsura de 7-8 silabe.

www.referateok.ro – cele mai ok referate